

[Poul Dalsager.]

måske ikke mindst vigtigt, at vi giver sådanne udtryk over for vore gode venner i det udenrigspolitiske selskab.

Hvis man som jeg mener, at EFs udvikling vil være af afgørende betydning for udviklingen i hele Europa og herudover vil være stærkt medvirkende til en udvikling, der skal ske i øvrigt også i store områder uden for Europa — og det tror jeg ikke man kommer uden om — må vi anse det for at være afgørende for Danmark og for de synspunkter, vi gerne ønsker skal præge en sådan udvikling, at være med i De europæiske Fællesskaber for på den måde at få mulighed for at give vore synspunkter stærkere vægt.

Jeg siger dette bl. a. ud fra den kendsgerning, at De europæiske Fællesskaber naturligvis vil udvikle sig i de kommende år, uanset om Danmark skulle vælge at være med eller ikke.

Jeg må ligeledes hævde det synspunkt, at en meget stærk påvirkning fra EF og afhængighed af dette store samarbejde undgår vi under alle omstændigheder ikke, uanset hvilken løsning vi vælger. I hvert fald er én ting ganske givet, og det er, at indflydelse på denne udvikling får vi kun, hvis vi er med og kan gøre vore synspunkter gældende sammen med andre lande og andre politikere, der måtte have de samme synspunkter, som vi anser for at være de rigtige.

Jeg mener også, at der er mange ting i den aktuelle situation, som peger i retning af, at Fællesskaberne er opmærksom på, at man nu må tage andre problemer frem til debat end kun dette at klare den bedst mulige økonomiske udvikling for de europæiske lande. Jeg henviser her bl. a. til det såkaldte 10 lande-ministtermøde, som afholdtes den 20. marts, hvor Danmark som ansøgerland også deltog. Ministrene behandlede på dette møde fællesmarkedets forhold til omverdenen, herunder såvel til de østlige lande som til u-landene. Jeg synes, det er meget vigtigt at fastslå, at der på dette møde konstateredes overensstemmelse mellem de ti om, at EF nu måtte stræbe henimod større åbenhed og større udadvendthed i forhold til alle lande uden for Fællesskaberne.

Jeg synes, det er lige så vigtigt at fastslå, at man på dette møde gik ind for, at forhandlingerne i 1973 i GATT skulle koncen-

treres om at nedbryde de tilbageværende told- og andre handelsskranker i handelen mellem landene.

Også om forholdet til u-landene kan vi med tilfredshed konstatere, at mødets deltagere erkendte EFs ansvar for større samhandel med disse lande, og jeg tilføjer, at dette gælder alle u-lande, uanset om de måtte være associeret med Fællesskaberne eller ikke.

Der kan være god grund til i denne forbindelse også at nævne, at den nyudnævnte præsident for Europakommissionen, Sicco Mansholt, i sit nye såkaldte manifest tager en lang række af de problemer op, som beskæftiger mange mennesker også her i landet og med rette: om vore muligheder for at overleve i en verden, hvor mange forskellige former for farer truer den menneskelige race — naturen, miljøet o. s. v. Lad mig nævne, at Mansholt f. eks. i dette manifest peger på følgende ønskelige mål:

„En kraftig reduktion af forbruget af materielle goder pr. indbygger kompenseres gennem udvidelsen af de immaterielle goder: social tryghed, intellektuelle udfoldelser, fritidsudnyttelse af rekreative aktiviteter etc.“

Og senere i det samme manifest:

„Kampen mod forurening og mod opbrugning af råstoffer gennem reorientering af investeringer frem mod kredsløbsproduktion samt forureningsforholdsregler og en deraf følgende omflytning af efterspørgsel og produktion.“

Altså betydelige problemer, som det er vældig vigtigt ikke alene for Europa, men for verden at få taget op til vurdering.

Hvis man virkelig i et næsten samlet Vesteuropa går i gang med løsningen af disse for menneskeheden vigtige problemer, ville jeg anse det for at være absolut beklageligt, om Danmark ikke fik en chance for at kunne medvirke og deltage på lige fod i disse forhandlinger.

Også de sikkerhedspolitiske problemer har haft en fremtrædende plads i debatten, ikke mindst efter forbundskansler Willy Brandts udtalelser om muligheden for til sin tid at etablere en såkaldt EF-hær.

Jeg vil gerne her påpege, hvad der tidligere er sagt ved adskillige lejligheder, at Danmarks og Vesteuropas forsvar bygger på et samarbejde i NATO, og at der, så vidt